

KLIMATY ŚW. ANNY

Nr 671/ 9 stycznia 2022 ISSN 2080-0010
Święto Chrztu Pańskiego

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Iz 40, 1–5. 9–11

Czytanie z Księgi proroka Izajasza: «Pocieszajcie, pocieszajcie mój lud!» – mówi wasz Bóg. «Przemawiajcie do serca Jeruzalem i wołajcie do niego, że czas jego służby się skończył, że nieprawość jego odpokutowana, bo odebrało z ręki Pana karę w dwójnasób za wszystkie swe grzechy». Głos się rozlega: «Drogę Panu przygotujcie na pustyni, wyrównajcie na pustkowiu gościńiec dla naszego Boga! Niech się podniosą wszystkie doliny, a wszystkie góry i pagórki obniżą; równiną niechaj się staną urwiska, a strome zbocza niziną. Wtedy się chwała Pańska objawi, razem ją każdy człowiek zobaczy, bo usta Pańskie to powiedziały». Wstąp na wysoką górę, zwiastunko dobrej nowiny na Syjonie! Podnieś mocno twój głos, zwiastunko dobrej nowiny w Jeruzalem! Podnieś głos, nie bój się! Powiedz miastom judzkim: «Oto wasz Bóg! oto Pan Bóg przychodzi z mocą i ramię Jego dźwierży władzę. oto Jego nagroda z Nim idzie i przed Nim Jego zapłata. Podobnie jak pasterz pasie on swą trzodę, gromadzi ją swoim ramieniem, jagnięta nosi na swej piersi, owce karmiące prowadzi łagodnie».

Oto słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY

**Ps 104 (103), 1-2a. 3b-4. 24-25.
27-28. 29b-30**

Chwal i błogosław, duszo moja, Pana

Błogosław, duszo moja, Pana,
Boże mój, Panie, Ty jesteś bardzo wielki!
odziany w majestat i piękno,
światłem okryty jak płaszczem.

Chmury są Twoim rydwanem, *
przechadzasz się na skrzydłach wiatru.
Wichry używasz za swych posłów, *
sługami Twoimi ogień i płomień.

Jak liczne są dzieła Twoje, Panie! †
Ty wszystko mądrze uczyniłeś, *
ziemia jest pełna Twoich stworzeń.
Oto jest morze, ogromne i szerokie, †
a w nim żyjątek bez liku, *
zwierząt wielkich i małych.

Wszystko to czeka na Ciebie,
byś dał im pokarm we właściwym czasie.
Gdy im dajesz, zbierają, gdy otwierasz swą
rękę, sycają się Twym dobrem.

Kiedy odbierasz im oddech, mamieją
i w proch się obracają.
Stwarzasz je, napelniając swym duchem,
i odnawiasz oblicze ziemi.

DRUGIE CZYTANIE

Tt 2, 11-14; 3, 4-7

Czytanie z Listu Świętego Pawła Apostoła do Tytusa: Ukazała się łaska Boga, która niesie zbawienie wszystkim ludziom i poucza nas, abyśmy wyrzekłszy się bezbożności i żądz światowych, rozumnie i sprawiedliwie, i pobożnie żyli na tym świecie, oczekując błogosławionej nadziei i objawienia się chwały wielkiego Boga i Zbawiciela naszego, Jezusa Chrystusa, który wydał samego siebie za nas, aby odkupić nas od wszelkiej nieprawości i oczyścić lud wybrany sobie na własność, gorliwy w spełnianiu dobrych uczynków. Gdy ukazała się dobroć i miłość Zbawiciela naszego, Boga, do ludzi, nie ze względu na sprawiedliwe uczynki, jakie spełniliśmy, lecz z miłosierdzia swego zbawił nas przez obmycie odradzające i odnawiające w Duchu Świętym, którego wylał na nas obficie przez Jezusa Chrystusa, Zbawiciela naszego, abyśmy usprawiedliwieni Jego łaską, stali się w nadziei dziedzicami życia wiecznego.

Oto słowo Boże

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Łk 3, 16

Jan powiedział: «Idzie mocniejszy ode mnie; On będzie was chrzczył Duchem Świętym i ogniem».

EWANGELIA

Łk 3, 15–16.21–22

Słowa Ewangelii według Świętego Łukasza: Gdy lud oczekiwał z napięciem i wszyscy snuli domysły w swych sercach co do Jana, czy nie jest Mesjaszem, on tak przemówił do wszystkich: «Ja was chrzczę wodą; lecz idzie mocniejszy ode mnie, któremu nie jestem godzien rozwiązać rzemyka u sandałów. On będzie was chrzczył Duchem Świętym i ogniem». Kiedy cały lud przystępował do chrztu, Jezus także przyjął chrzest. A gdy się modlił, otworzyło się niebo i Duch Święty zstąpił nad Niego, w postaci cielesnej niby gołębica, a z nieba odezwał się głos: «Ty jesteś moim Synem umiłowanym, w Tobie mam upodobanie».

Oto słowo Pańskie

W Klimatach:

Al-Maghtasaczy	
Miejsce Chrztu.	2
“Oto człowiek”. Klerycy zapraszają w styczniu na sztukę seminaryjną.	2
Wiara i rozum – cd.	3
1% podatku na Fundację Ecclesia Villanovensis	4
6 stycznia – Dzień Modlitwy i Pomocy Misjom	4

KOMENTARZ

W pierwszym czytaniu prorok Izajasz nawołuje: „Drogę Panu przygotujcie na pustyni, wyrównajcie na pustkowiu gościńiec dla naszego Boga! Niech się podniosą wszystkie doliny, a wszystkie góry i pagórki obniżą; równiną niechaj się staną urwiska, a strome zbocza niziną”.

Kto pamięta drogi w Polsce z początku lat 90., dziurawe i wąskie, ten wie jak wiele pod tym względem się zmieniło. Mimo różnych rządów, mimo źle podpisywanych umów, mimo nierzetelnych wykonawców, mimo czynników atmosferycznych, które blokowały budowę, bądź niszczyły już to, co wykonane, stan dróg w naszym kraju jest nieporównanie lepszy.

Skoro udało się tego dokonać na poziomie materialnym, to jest nadzieja, że także w naszym życiu duchowym wyrównamy drogi Panu. Mimo naszych upadków, mimo niesprzyjających okoliczności życiowych, niech nigdy nie braknie nam nadziei i chęci do robienia miejsca dla Boga w naszych sercach.

Ks. dr Maciej Raczyński-Rożek

Święto Chrztu Pańskiego

Al-Maghtas znaczy Miejsce Chrztu.

Betania za Jordanem, zgodnie z Biblią miejsce działalności Jana Chrzciciela, która rozkwitła w północnej Jordanii – zielonym ogrodzie pustynnego Królestwa Haszymidzkiego, przyciąga pielgrzymów z całego świata.

Choć w Ewangelii nie ma jednoznacznej wskazówki, która pozwalałaby dokładnie określić miejsce, gdzie prorok Jan ochrzcił Jezusa – na jej kartach pada jedynie lakoniczne: „Działo się to w Betanii, po drugiej stronie Jordanu, gdzie Jan udzielał chrztu” (J 1, 28) – to właśnie tu się je lokuje.

Z której strony nie patrzeć

Znaleźć je można pośród krzewów tamaryszku, na wysokości znajdującego się po drugiej stronie granicy Jerycha, między Wzgórzem Eliasza, z którego prorok miał wznieść się do nieba, a kościołem Jana Chrzciciela na wschodnim brzegu Jordanu. Zaledwie 40 km od stolicy kraju – Ammanu i 8 km od ujścia Jordanu do Morza Martwego. Spory naukowców trwają, ale wydaje się, że autentyczność tej lokalizacji potwierdzają tradycja, wizyty koronowanych głów i zwierzchników wielu Kościołów chrześcijańskich. Pielgrzymki odbyli tu m.in. kolejni następcy św. Piotra: Jan Paweł II (2000 r.), Benedykt XVI (2009 r.) i Franciszek (2014 r.). Można przypuszczać, że potwierdzeniem autentyczności miejsca chrztu są również przeprowadzone w 1996 r. wykopiska archeologiczne.

Wydobyte monety, przedmioty kamienne, ceramika, m.in. misy chrzcielne, oraz pozostałości architektoniczne wskazują, że miejsce to było wykorzystywane na początku I wieku, w czasach Jezusa i św. Jana Chrzciciela. Jordan w tym miejscu był płytki, przez wyznaczony tu bród przebiegały szlaki handlowe i pielgrzymkowe. Betania w tamtych czasach była bowiem częścią drogi pielgrzymkowej między Jerozolimą, Filadelfią (dzisiejszy Amman), Gerazą i górą Nebo. Na terenie tym zidentyfikowano również jaskinię, w której mieszkał Jan Chrzciciel w czasie, kiedy prowadził swoją działalność w Betanii. Z jaskini, nad którą w czasach bizantyjskich wybudowano kościół, miała wypływać niewysychająca nawet w porze letniej woda, której Jan używał do udzielania chrztu.

Świętość na polu minowym

Od czasów Jezusa aż do VI wieku osada była znana pod kilkoma nazwami: Betabara, Betania, Ainon i Saphsaphas. Pod pierwszą z nazw pojawiła się na słynnej mozaikowej mapie z Madaby, gdzie miejsce chrztu znaczą spotykające się dwie ryby. Dziś dawna Betabara nosi arabską nazwę Al-Maghtas, co dosłownie oznacza: Miejsce Chrztu.

Ruiny nad Jordanem znane były archeologom od końca XIX wieku, jednak na długie lata po II wojnie światowej musiano wstrzymać jakiegokolwiek prace wykopaliskowe – okolice te bowiem były jednym wielkim polem minowym oddzielającym wrogie sobie Jordanię i Izrael. Sytuację zmieniło dopiero podpisanie między dwoma państwami traktatu pokojowego w 1994 r., kiedy to zaczęli przybywać na to miejsce pierwsi pielgrzymi, a w 1996 r., po usunięciu min z tutejszej strefy przygranicznej, podjęto na nowo prace wykopaliskowe. Odkryto wówczas m.in. pięć baptysteriów i jedenaście bizantyjskich kościołów. W 1998 r. miejsce to oficjalnie udostępniono turystom i pielgrzymom, którzy przybywają tu ze wszystkich stron świata. Od 2010 r. można również odwiedzać miejsce chrztu Jezusa po stronie izraelskiej – Qasr el-Yahud.

Wierni różnych nacji na zachodnim i wschodnim brzegu Jordanu odnawiają przyrzeczenia chrzcielne pod okiem uzbrojonych strażników.

Margita Kotas

Przedruk artykułu z *Niedzieli Ogólnopolskiej* 2/2020, str. 60-61

Źródło:

<https://www.niedziela.pl/artukul/146455/nd/Al-Maghtas-znaczy-Miejsce-Chrztu>

“Oto człowiek”. Klerycy zapraszają w styczniu na sztukę seminaryjną

Przez cały styczeń, w weekendy, w gmachu warszawskiego seminarium będzie można zobaczyć sztukę teatralną “Oto człowiek” przygotowaną przez kleryków III roku • Spektakl będzie wystawiany z zachowaniem obowiązujących obostrzeń sanitarnych • Miejsca można rezerwować telefonicznie •

Spektakl “Oto człowiek” to oparta na faktach historia trudnych wyborów, głębokich relacji i zmagania z samym sobą. Bohaterem spektaklu jest człowiek, który wykazuje się odwagą i męstwem w walce z przeciwnościami, a jednocześnie wielką empatią wobec spotkanych osób. – Sztuka pokazuje prawdę o zwykłym człowieku, który kierował się w swoim życiu ważnymi wartościami oraz jego relacje z ludźmi, których spotkał na swojej drodze. To opowieść, w której nie zabraknie aktualnych pytań – mówi kl. Michał Satkowski z III roku.

Scenariusz napisali klerycy III roku. – Chcemy, aby każdy znalazł w tej sztuce coś dla siebie – dodaje kl. Satkowski. Alumni wyreżyserowali spektakl pod opieką Anny Kędziory.

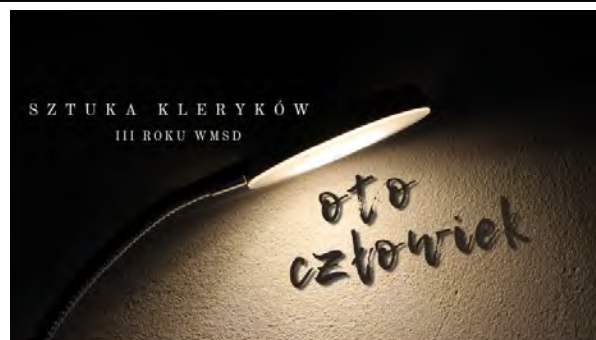
Sztukę “Oto człowiek” będzie można zobaczyć w kolejne weekendy od soboty 8 stycznia. Miejsca można rezerwować w poniedziałki w godz. 17:00-21:00, w środy w godz. 19:00-21:00, w piątki w godz. 16:00-18:00.

Spektakl będzie wystawiany z zachowaniem obowiązujących obostrzeń, zgodnie z którymi na sali może być zajętych 30 procent miejsc. Do limitu nie wlicza się osób zaszczepionych, które powinny okazać certyfikat szczepienia.

Wstęp na sztukę jest bezpłatny, ale po jej obejrzeniu można wesprzeć dobrowolną ofiarą na wyjazd studyjny kleryków III roku. Spektakl jest wystawiany w budynku Wyższego Metropolitalnego Seminarium Duchownego przy ulicy Krakowskie Przedmieście 52/54.

Planowane spektakle: 9, 15, 16, 22, 23, 29 i 30 stycznia o godz. 16.00 i o godz. 19.00.

Źródło: <https://archwwa.pl/aktualnosci/oto-czlowiek-klerycy-zapraszaja-w-styczniu-na-sztuke-seminaryjna/>

Ciąg dalszy Encykliki Jana Pawła II *Fides et ratio* (Wiara i rozum) z 1998 r. Papież wskazuje na relacje między wiarą a rozumem z punktu widzenia Kościoła i podkreśla, że nie muszą one się wzajemnie zwalczać, ale uzupełniać.

IV. RELACJA MIĘDZY WIARĄ A ROZUMEM

Najważniejsze etapy spotkania między wiarą a rozumem

36. Jak czytamy w *Dziejach Apostolskich*, chrześcijańskie orędzie od samego początku musiało się zmierzyć z różnymi współczesnymi sobie nurtami myśli filozoficznej. Księga ta opisuje dysputę, jaką św. Paweł przeprowadził w Atenach z «niektórymi z filozofów epikurejskich i stoickich» (por. 17, 18). Analiza egzegetyczna jego mowy na Areopagu pozwala w niej dostrzec liczne aluzje do rozpowszechnionych wówczas poglądów, wywodzących się głównie z myśli stoickiej. Nie był to z pewnością przypadek. Pierwsi chrześcijanie, jeśli chcieli być rozumiani przez pogan, nie mogli się powoływać wyłącznie na «Mojżesza i proroków»; musieli wykorzystywać także naturalne poznanie Boga i głos sumienia każdego człowieka (por. Rz 1, 19-21; 2, 14-15; Dz 14, 16-17). Ponieważ jednak w religii pogańskiej to naturalne poznanie zostało zaćmione przez bałwochwalstwo (por. Rz 1, 21-32), Apostoł uznał za najbardziej celowe nawiązanie w swym wystąpieniu do myśli filozofów, którzy od początku przeciwstawiali mitom i kultom misteryjnym koncepcje kładące większy nacisk na Boską transcendencję.

Jednym z głównych dążeń filozofów klasycznych było bowiem oczyszczenie ludzkich wyobrażeń o Bogu z form mitologicznych. Jak wiemy, także religia grecka, podobnie jak większość religii kosmicznych, miała charakter politeistyczny i przypisywała cechy boskie nawet przedmiotom i zjawiskom przyrody. Podejmowane przez człowieka próby zrozumienia genezy bóstw, a tym samym także wszechświata, zostały najpierw wyrażone w poezji. Teogonie pozostają do dziś pierwszym świadectwem tego ludzkiego poszukiwania. Zadaniem pierwszych twórców filozofii było ukazanie powiązań między rozumem a religią. Sięgając wzrokiem dalej, ku zasadom uniwersalnym, nie poprzestawali już oni na antycznych mitach, ale chcieli dać racjonalną podstawę swoim wierzeniom w boskość. Wkroczyli w ten sposób na drogę, która wychodząc od dawnych tradycji partykularnych inicjowała proces rozwoju odpowiadający wymogom rozumu powszechnego. Celem, ku któremu zmierzał ten proces, było krytyczne uświadomienie sobie tego, w co się wierzy. Przedsięwzięcie to okazało się korzystne przede wszystkim dla samej koncepcji boskości. Oddzielono od religii warstwę przesądów i przynajmniej częściowo oczyszczono ją w drodze analizy racjonalnej. Na tej właśnie podstawie Ojcowie Kościoła nawiązali owocny dialog ze starożytnymi filozofami, otwierając drogę dla głoszenia i rozumienia Boga objawionego w Jezusie Chrystusie.

37. Mówiąc o tym zjawisku zbliżania się chrześcijan do filozofii, trzeba jednak przypomnieć, że zachowywali oni zarazem ostrożność wobec niektórych innych elementów kultury pogańskiej, takich na przykład jak gnoza. Filozofię pojmowaną jako praktyczna mądrość i szkoła życia łatwo można było pomylić z pewną formą wiedzy tajemnej, ezoterycznej, zastrzeżonej dla niewielu doskonałych. Tego właśnie typu ezoteryczne spekulacje ma zapewne na myśli św. Paweł, gdy przestrzega Kolosan: «Baczenie, aby kto was nie zagarnął w niewolę przez tę filozofię będącą czczym oszustwem, opartą na ludzkiej tylko tradycji, na żywiołach świata, a nie na Chrystusie» (2, 8). Jakże aktualnie brzmią te słowa Apostoła, gdy odniesiemy je do różnorodnych form ezoteryzmu, jakie szerzą się także dzisiaj w niektórych środowiskach ludzi wierzących, pozbawionych należytego zmysłu krytycznego. Śladem św. Pawła inni pisarze pierwszych wieków, zwłaszcza św. Ireneusz i Tertulian, wypowiadają się krytycznie na temat pewnej tendencji kulturowej, która próbowała podporządkować prawdę Objawienia interpretacji filozofów.

38. Do spotkania chrześcijaństwa z filozofią nie doszło zatem natychmiast i bez trudności. Uprawianie jej oraz uczęszczanie do szkół filozoficznych wydawało się pierwszym chrześcijanom raczej przeszkodą niż okolicznością sprzyjającą. Za swoje pierwsze i najpilniejsze zadanie uważali głoszenie orędzia o zmartwychwstałym Chrystusie, które należało przedstawić w bezpośrednim spotkaniu z drugim człowiekiem, tak aby nakłonić go do nawrócenia serca i do prośby o Chrystusa. Nie znaczy to jednak, że nie troszczyli się o głębsze zrozumienie wiary i jej uzasadnień. Wręcz przeciwnie. Niesłuszne i bezpodstawne są zatem zarzuty Celsusa pod adresem chrześcijan, iż są ludźmi «niepiśmiennymi i nieokrzesanyimi»³¹. Wyjaśnienia tego początkowego braku zainteresowania z ich strony trzeba szukać gdzie indziej. W rzeczywistości dzięki spotkaniu z Ewangelią uzyskiwali oni tak wyczerpującą odpowiedź na dotąd nie rozstrzygnięte pytanie o sens życia, że uczęszczanie do szkół filozofów wydawało im się praktyką jakby oderwaną od rzeczywistości i pod pewnymi względami przestarzałą.

Staje się to jeszcze bardziej oczywiste, gdy uświadomimy sobie, że jedną z nowości przyniesionych przez chrześcijaństwo było uznanie powszechnego prawa do poznania prawdy. Obalając bariery rasowe, społeczne i odnoszące się do płci, chrześcijaństwo od początku głosiło równość wszystkich ludzi wobec Boga. Pierwsza konsekwencją takiej wizji odnosiła się do zagadnienia prawdy. Poszukiwanie prawdy straciło całkowicie charakter elitarny, jaki miało u starożytnych: ponieważ dostęp do prawdy jest dobrem, które pozwala dotrzeć do Boga, wszyscy muszą mieć możliwość przejścia tej drogi.

Nadal istnieje wiele dróg wiodących do prawdy; ponieważ jednak prawda chrześcijańska ma wartość zbawczą, można iść każdą z tych dróg pod warunkiem, że doprowadzi ona do ostatecznego celu, to znaczy do objawienia Jezusa Chrystusa.

Jako pioniera konstruktywnego dialogu z myślą filozoficzną, nacechowanego co prawda ostrożnością i rozumą, należy wymienić św. Justynę: chociaż zachował on wielkie uznanie dla filozofii greckiej nawet po nawróceniu, twierdził stanowczo i jednoznacznie, że znalazł w chrześcijaństwie «jedyną niezawodną i przydatną filozofię»³². Podobnie św. Klemens Aleksandryjski nazywał Ewangelię «prawdziwą filozofią»³³ i pojmował filozofię przez analogię do prawa Mojżeszowego jako wstępne wprowadzenie w wiarę chrześcijańską³⁴ i przygotowanie do Ewangelii³⁵.

39. W dziejach tego procesu można jednakże dostrzec przejawy krytycznego przyswajania sobie myśli filozoficznej przez myślicieli chrześcijańskich. Pośród pierwszych przykładów, jakie można napotkać, znamieną jest z pewnością postać Orygenesa. Odpierając zarzuty wysuwane przez filozofa Celsusa, Orygenes posługuje się filozofią platońską, aby oprzeć na niej swoje argumenty i odpowiedzi. Nawiązując do licznych elementów myśli platońskiej, zaczyna kształtować pierwszą formę teologii chrześcijańskiej. Aż do tamtego czasu bowiem sama nazwa oraz idea teologii jako racjonalnej refleksji o Bogu była jeszcze związana z kulturą grecką, z której się wywodziła. W filozofii arystotelesowskiej na przykład, termin «teologia» oznaczał najbardziej wzniosłą część i prawdziwe szczytowe osiągnięcie refleksji filozoficznej. Natomiast w świetle chrześcijańskiego Objawienia to, co uprzednio oznaczało ogólną doktrynę o bóstwach, zyskiwało zupełnie nowy sens, określając refleksję podjętą przez wierzącego w celu sformułowania *prawdziwej doktryny o Bogu*.

40. W tym procesie christianizacji myśli platońskiej i neoplatońskiej na szczególną wzmiankę zasługują Ojcowie Kapadoccy, Dionizy zwany Areopagita, a nade wszystko św. Augustyn. Ten wielki Doktor Kościoła zachodniego zetknął się z wieloma szkołami filozoficznymi, żadna jednak nie spełniła jego oczekiwań. Gdy stanął w obliczu prawdy chrześcijaństwa, znalazł w sobie dość sił, aby dokonać owego radykalnego nawrócenia, do jakiego nie zdolali go nakłonić filozofowie spotkani poprzednio. On sam tak przedstawia motywy tego kroku: «...zaczęłam już przyznawać nauce katolickiej wyższość nad manichejską. Uważałam, że cechuje ją i większa skromność, i większa rzetelność, gdy domaga się, aby w niektóre rzeczy wierzo no bez powodu czy to dlatego, że wprawdzie można by je udowodnić, ale nie wszyscy by to zrozumieli, czy też dlatego, że w ogóle nie można ich udowodnić»³⁸.

*Fragmety Encykliki JP II Fides et ratio
Cd. w następnym numerze Klimatów*

Święto Chrztu Pańskiego – 9 stycznia 2021 r.

1. ZDziś, w Święto Chrztu Pańskiego kończymy liturgiczny okres Bożego Narodzenia. Tradycyjnie zachowujemy wystrój świąteczny i śpiewamy kolędy do Święta Ofiarowania Pańskiego – Matki Bożej Gromniczej, które przypada 2 lutego.
2. Od poniedziałku rozpoczynamy wizytę duszpasterską w naszej parafii. Odwiedzimy rodziny osób, której wcześniej zgłosiły chęć przyjęcia księży w swoim domu. Poszczególne rodziny będą indywidualnie informowane o terminie wizyty.
3. Zachęcamy do przekazania 1% podatku na rzecz fundacji parafialnej „Fundacja Ecclesia Villanovensis” – numer KRS: 0000331641. Na stronie internetowej parafii udostępniliśmy program do bezpłatnego rozliczenia podatku. Przypominamy, że nasza Fundacja poza działalnością charytatywną zajmuje się utrzymaniem zabytkowych obiektów znajdujących się na terenie naszej parafii.

Tegoroczna Szopka Wilanowska

PRZEKAŻ 1% PODATKU

Przy naszej parafii działa
Fundacja Ecclesia Villanovensis
posiadająca status Organizacji Pożytku Publicznego (OPP).

KRS: 0000331641

Wszystkim, którzy przekazali 1% podatku w ubiegłym roku
składamy serdeczne Bóg zapłać.

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA
- Oddział w Warszawie,
ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa
Nr rachunku:
87 1600 1374 1846 8491 8000 0001

www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
Facebook: @ParafiaWilanowAnna

Redakcja: ela.wrotek@gmail.com

Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis-

6 stycznia – Dzień Modlitwy i Pomocy Misjom

W tym roku ten dzień obchodzono pod hasłem: „Z Wieczernika aż na krańce świata”. Tradycyjnie już, zgodnie z postanowieniem Konferencji Episkopatu Polski, składka na tacę zbierana w tym dniu w kościołach i kaplicach całej Polski, przeznaczona jest na Krajowy Fundusz Misyjny, któremu patronuje Komisja Episkopatu Polski ds. Misji.

Jednym z głównych jej zadań jest opieka nad 1800 polskimi misjonarzami i misjonarkami, posługującymi na placówkach misyjnych w 99 krajach świata.

Źródło:

<https://www.ekai.pl/6-stycznia-dzien-modlitwy-i-pomocy-misjom/>

Intencja różańcowa Kół Żywego Różańca

09.01.-13.02.2022

*Módlmy się,
aby Boża Dziecina błogostawiła
naszym rodzinom i parafii,
a Maryja otaczała opieką
w całym roku 2022.*